

Sygn. akt I C 2059/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2015 roku.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Wojciech Zatorski

Protokolant: Dominika Ćwieląg

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2015 roku w Świdnicy

na rozprawie w sprawie z powództwa: (...) ***1F. I. Z. N. F. S. z siedzibą w W.***

przeciwko ***A. B. (1)***

o zapłatę

powództwo oddała.

Sygn. akt I C 2059/14

UZASADNIENIE

Powód (...) 1 F. I. Z. N. F. S. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko A. B. (2) o zapłatę kwoty 815,62 zł.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 4 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. VI Nc-e (...) uwzględnił powództwo powoda w całości.

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. VI Nc-e (...) uchylił nakaz zapłaty z dnia 4 lipca 2013 roku w całości i postanowił przekazać rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Świdnicy.

Powód uzupełniając pozew do potrzeb obecnego trybu postępowania podtrzymał pozew, tj. wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kwoty 815,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów procesu według norm przypisanych. Uzasadniając swoje stanowisko strona powodowa wskazała, że pozwany związany był z pierwotnym wierzycielem umową, której przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych. Treść uzasadnienia pozwu wskazuje, iż pozwany nie uiszczył na rzecz pierwotnego wierzyciela kwoty stanowiącej wartość przedmiotu sporu. Strona powodowa nabyła na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 stycznia 2013 roku wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi – tj. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. względem pozwanego, a wynikającą wprost z tytułu łączącej strony umowy. Powód wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty spornej kwoty wskazując jednocześnie, że w przypadku jej niezapłacenia sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie dokonał jednak spłaty zadłużenia.

Strona powodowa pismem z dnia 24 listopada 2014 roku, w odpowiedzi na wezwanie Sądu, wskazała imię i nazwisko pozwanego, tj. A. B. (1).

Sąd ustalił stan faktyczny w trybie art. 339 § 2 k.p.c. :

W dniu 18 marca 2011 roku (...) S.A. z siedzibą w W. zawarła z A. B. (2) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na poczet należności wynikających z powyższej umowy wystawiła notę obciążeniową z tytułu kary umownej naliczonej za niedokonanie przez abonenta obowiązkowej liczby zasileń .

Strona powodowa na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 stycznia 2013 roku nabyła przysługującą pierwotnemu wierzycielowi wierzytelność wynikającą z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 18 marca 2011 roku.

Pismem z dnia 6 maja 2013 roku strona powodowa wezwała A. B. (2) do dobrowolnej zapłaty kwoty 811,62 zł wskazując jednocześnie, że w przypadku jej niezapłacenia sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. Osoba wskazana w umowie do dnia wniesienia pozwu nie dokonała jednak spłaty zadłużenia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że w niniejszej sprawie zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego, gdyż spełnione zostały przesłanki wskazane w art. 339§1 kpc (pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę), a równocześnie nie zaszła żadna z okoliczności wymienionych w art. 340§1 kpc (pozwany nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie składał też w sprawie ustnych ani pisemnych wyjaśnień). Sąd rozstrzygnął więc sprawę wydając wyrok zaoczny. W takim przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda dotyczące okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości, albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.).

W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontrydiktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania, to one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik, mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. To na stronie powodowej spoczywał zatem obowiązek wykazania zasadności powództwa wobec pozwanego i wysokości dochodzonego roszczenia.

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 18 marca 2011 roku, zawartej zdaniem tej strony z pozwanym. Tymczasem stroną w/w umowy jest A. B. (2), nie zaś pozwany A. B. (1). W oparciu o twierdzenia pozwu i przytoczone na ich poparcie dowody nie można zatem przyjąć, że na tej podstawie stronie powodowej służy roszczenie do pozwanego, którym jest A. B. (1). Sprawą strony powodowej, reprezentowanej profesjonalnie, było wykazanie, że swe roszczenia kieruje do właściwej osoby, tj. zobowiązanej wobec pierwotnego wierzyciela. Tymczasem wskazaniu, że pozwanym nie jest A. B., lecz A. B., nie towarzyszyło „sprostowanie” pozwu, ani też inicjatywa dowodowa w zakresie wyjaśnienia, kto rzeczywiście jest stroną umowy z dnia 18 marca 2011 roku, co jednak obciąża wywodzącego stąd skutki prawne, czyli stronę powodową.

Sąd oddalił zatem powództwo, jako nieudowodnione, na podstawie art. 6 k.c.